

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ЖАН АНУЈ
ЖЕНСКИ
ОРКЕСТАР

редитељ
ЈУГ РАДИВОЈЕВИЋ

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“
ПРЕМИЈЕРА 3. новембра
РЕПРИЗЕ 10, 20. новембра

ПЕТАР
ПАН

кореограф
БРУС СТАЈВЕЛ
композитор
ТОМАС Е. СЕМАНСКИ

ВЕЛИКА СЦЕНА
ПРЕМИЈЕРА 10. новембра
ПРЕМИЈЕРА ЗА ДЕЦУ
18. новембра

Петар Пан

ЈОШ ДВЕ ПРЕМИЈЕРЕ НА ПОЧЕТКУ СЕЗОНЕ

Свирати живот, играти бајку

После Бурнонвилловог балета „Наполи“ и Молијеровог „Грађанина племића“ рађеног са Српском драмом Народног позоришта Приштина (седиште у Косовској Митровици), Драма и Балет најављују још две премијере.

На Сцени „Раша Плаовић“, 3. новембра, Бојана Стефановић, Даниела Кузмановић Павловић, Нела Михајловић, Калина Ковачевић, Златија Ивановић, Јелена Хелц Весковић, Вук Костић и Бранислав Томашевић, играју „Женски оркестар“ Жана Ануја у режији Југа Радивојевића, који је заједно са драматургом Иваном Димић и аутор адаптације текста. Сценограф је Борис Максимовић, костимограф Марина Меденица, композитор

Владимир Пејковић, а о сценском говору брине Радован Кнежевић.

Бајка „Петар Пан“ Џејмса Метјуа Берија, наћи ће се на репертонару Балета други пут, али у сасвим новом издању. Наиме, на музику и по либрету Бруна Бјелинског, уз помоћ маистра Борислава Пашћа-

на, а у сценографији и костимима Душана Ристића, овај балет је 1969. на нашу сцену поставила прва балерина и кореограф Вера Костић (премијера је била 24. децембра на Сцени Земун). Овог пута реч је о српској праизведби истоименог балета у кореографији Бру-

са Стајвела, на музику Томаса Е. Семанског, коју ће 10. новембра, у сценографији Бориса Максимовића и костимима Олге Мрђеновић, извести солисти и ансамбл Балета. У главним улогама наступају Јован Веселиновић, Бојана Жегарац, Силвија Џуња, Милош Маријан, Милош Кеџман, Милица Јевић. Реч је о представи за децу и одрасле, а за најмлађе љубитеље балета „Петар Пан“ ће имати премијеру у недељу 18. новембра, у 18 часова.

Протекли месец је, поред бројних гостовања и премијерних наступа у улогама солиста Оперe, учешћа и награда на фестивалима, обележила и промена на челу Куће. На место в.д. управника, Влада Републике Србије је 4. октобра поставила маистра Дејана Савића.

Р. П. Н.

Грађанин племић

Дан
позоришта

ВЕЛИКА СЦЕНА
22. новембар

ПОЗОРИШНЕ вечерне
НОВИНЕ НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

НАТАША НАЈБОЉА

Наташа Нинковић је лауреат Награде за најбоље глумачко остварење на 11. позоришним свечаностима „Жанки у част“ у Раброву, за креацију улога Наташе, Алин и Катрин у представи Жила Костаза „Љубавна писма“, у режији Небојше Брадића и продукцији Београдског драмског позоришта. Она је „веома уверљиво дочарала широк дијапазон емоција и карактерних црта ових драмских ликова. Од изразито духовитих до драматичних момената Наташа Нинковић је са лакоћом проводила ликове ове три жене које желе да објасне своје схватање поезије и тежине љубави“ – наводи се у образложењу овог признања

Р. П. Н.

НОВОЈ УПРАВИ УСПЕХ У РАДУ

Бивши управник Народног позоришта, Бојидар Ђуровић, који је на челу Куће био од 10. марта 2009. године, најпре у статусу вршиоца дужности, а од 22. октобра исте године у пуном мандату, поводом примопредаје дужности Дејану Савићу одржао је 7. октобра у Музеју Народног позоришта конференцију за новинаре на којој је поднео извештај о раду. Том приликом је рекао да је у периоду када је руководио Театром саниран затечени дуг од 12 милиона динара и да је предао дужност са 20 милиона динара на рачуну Позоришта. Истакао је да је током његовог мандата број запослених сведен на 741, да је изведено више од 40 премијера и да је реализовано неколико великих инвестиција, међу којима су Музеј Народног позоришта, адаптација Сцене „Раши Плаовић“, санација крова, сале за пробе и др. На крају обраћања новинарима, Ђуровић се захвалио свим запосленима и уметницима који су радили с њим и пожелио новој управи много успеха у раду.

Р. П. Н.

СТУДИО У РУСКОМ ДОМУ

Чланови Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта у Београду, под руководством професора емеритуса Радмиле Бакочевић, диригента Дејана Савића и пијанисте Глеба Горбунова, извели су 23. октобра 2012. концерт у Руском центру за науку и културу у Београду (Руски дом), у оквиру октобарских дана сећања на руске и српске војнике ослободиоце Београда

у Другом светском рату. На програму су биле арије и соло песме Чајковског, Рахмањинова, Глинке, Мусоргског, Белинија, Пучинија, Росинија и других. Уз клавирску сарадњу Глеба Горбунова наступили су: Марија Митић Васић, Биљана Менда, Владимир Косанић, Евгенија Јеремић, Данило Стошић, Биљана Солдо, Дејан Љутовац, Алиса Поповић, Слађана Павловић, Милош Ђуричић, Љубица Вранеш, Милош Гашић, Сања Косанић и Наташа Тасић Кнежевић. Посебну пажњу је изазвао наступ примадоне Радмиле Бакочевић чије је извођење арија из опере „Тоска“ и „Адријана Лекувер“, као и руске песме, поздрављено овацијама.

Д. С.

ИНТЕРВЈУ | ДЕЈАН САВИЋ, В. Д. УПРАВНИКА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

ЉУДСКИ ПОТЕНЦИЈАЛ

Познати диригент Дејан Савић постављен је за в. д. управника Народног позоришта у Београду. Савић, је био главни диригент београдске Опере и Балета од 1993. а директор Опере и Балета од 2001. до 2004, када је деловао и као музички руководилац Камерног оркестра „Pro Classica“ и Мешовитог хора „Браћа Барух“. У периоду од 2005. до 2007. био је управник Народног позоришта, да би се 2007. године вратио на место директора Опере, где је од 2010. године био Шеф диригент. Савић је остварио завидну интернационалну каријеру у Грчкој, Израелу, Бугарској, Холандији, Немачкој, Румунији, Ирској, Русији, САД-у, Италији, Аустрији, Швајцарској, Шпанији... Добитник је бројних награда и признања, а говори енглески, француски, немачки, италијански и руски језик.

У историји Народног позоришта, свега шесторици је „пошло за руком“ да се након смењивања или пак својеволјног одласка, врате на место управника. Рекордер је био Милан Предић, који се чак четири пута враћао на ово одговорно место. Како се односите према томе, да ли Вам је искуство управниковања у овом случају предност и да ли ће се, и у којој мери, овај мандат разликовати од претходног?

Ја и те како водим рачуна о чињеници да настављам линију најзначајнијих српских интелектуалаца, од Ђорђевића, Нушића, Предића, Бјелића и свих оних истинских великана који су били на челу наше најзначајније установе културе, и то ме чини неизмерно поносним и задовољним, поготову у светлу чињенице да сам једини музички уметник међу њима, што сматрам посебним куриозитетом. Логично је да ми је искуство из претходног мандата од великог зна-

БОНДАРЧУК ЉИЉАНИ БЛАГОЈЕВИЋ

Тренутак за незаборав

Практично Драме Народног позоришта Љиљана Благојевић, овогодишњи је добитник Награде „Сергеј Бондарчук“ за изузетан допринос светској кинематографији, а престижно признање јој је уручено 8. октобра на свечаности у Москви. Том приликом је одржана и ретроспекти-

чаја, јер у питању су људи са којима сам већ сарађивао, ту се ради о проблематици која ми је позната, тако да то искуство сматрам огромном предношћу. При том, разлике између ондашњег и садашњег бављења овим послом, природно, морају да постоје јер су се измениле социјалне, друштвене, економске и друге околности и било би неодговорно са моје стране да то не уважим. Ту постоји одређени парадокс, јер без обзира на ситуацију, унапређење рада Театра мора да буде императив, а публика те неповољније околности не сме да осети на начин као да се ради о некаквим тектонским поремећајима, резovima и драстичним променама, јер Народно позориште, као један озбиљан и организован организам, то не трпи. Национални театар, као и

друге стожерне институције духовности народа, попут Српске православне цркве, Српске академије науке и уметности, мења се малим и пажљивим покретима, а одговорни људи морају да имају свест о томе да те промене изазивају значајне и озбиљне реакције.

Да ли можете да нам укратко кажете мишљење о томе какво је актуелно стање у Театру?

С обзиром на стање у целој држави и у култури уопште, мислим да немамо право да се жалимо. Ми смо људи чији се ангажман и радно-правни статус не доводе у питање, јер се ради о установи која је од прворазредног значаја, којој се излази у сусрет, а која при том има знатно веће потенцијале и могућности од оних које сада користи и наш задатак ће бити да ову Ку-

На Фестивалу домаћих Ниграних серија, Љиљани Благојевић је припало признање за улогу у серији „Будва на пјену од мора“. Ово је четврта награда коју је првакиња Националног театра добила у овој години.

Је благо театра

ћу осавременимо у организационом смислу тако да може што више саму себе да издржава. Располагамо најбољим људским ресурсима у Србији, од сјајних драмских, оперских и балетских уметника, па до

изузетно професионалних стручних служби, међу којима посебно апострофирам сектор Технике, са најбољим техничким и уметничким радионицама у региону. Наше благо је људски и уметнички потенцијал,

а ми уживамо статус националне установе културе управо захваљујући тим ресурсима и зато смо у обавези да то оправдавамо перманентним радом и доказивањем.

Који су, по Вама, најзначајнији правци развоја Народног позоришта у наредном периоду?

Криза је сјајан изговор за нераднике, неспособне и медиокритете. Култура добија онолико колико околности дозвољавају, али тврдим да се са тиме, добром расподелом, организацијом и радом, много тога може створити. Кад говоримо о правцима развоја, има ствари које смо започели још за време мог претходног мандата, а ту пре свега мислим на модернизацију унутрашње организације и на увођење одељења која ће се бавити коришћењем средстава из претприступних фондова Европске уније, чији потенцијал и на државном нивоу мало користимо, а на нивоу културе још мање. Има захтева које пред нас ставља ново време, а ту пре свега мислим на потребу да се уштеди, да се објасни људима да је време астрономских хонорара и нералних трошкова за опремање представе прошло, те да су у На-

родно позориште добродошли они који су спремни – али и спретни – да на тај начин раде. Наравно, нас чекају и дугорочни пројекти. Сарађивали смо са Драматеном из Стокхолма и видели да он има чак осам

сцена, а у питању је драмски театар. Наша три ансамбла деле свега две сцене. Ми морамо да одговоримо на цивилизацијски изазов, а то је изградња нове зграде која би преваходно била намењена извођењу оперских и балетских представа, нешто што

до досегле и оне мање и сиромашније средине, попут Македоније, или пак Албаније. Када се отвори та тема, осим што ће се поставити питање којим парама и како треба градити ту зграду, важно питање ће бити и где је лоцирати. Наша публика нема навiku да посећује сцене ван центра града, без обзира што неке општине, попут, на пример, Новог Београда, имају неколико стотина хиљада становника. Уколико се заложимо да се та зграда направи на простору Трга Републике, уверен сам, не само као уметник већ и као скромни не-

дипломирани инжењер грађевине, да би се тако на најбољи начин искористили капацитети и постојеће и нове сцене. То је, најзад, модел Народног дивадла у Прагу. Што се тиче новца, тврдим да би Европска унија са неких 80% финансирала ту изградњу. Они неће да дају

новац за наше плате и пензије, али би овај пројекат здушно подржали. Грандиозно здање Опере у Ослу коштало је око 400 милиона евра, а Опера у Копенхагену, коју је један човек финансирао, коштала је нешто мање од 350 милиона евра. И у нашем случају би се нашли људи, али и организације, па и државе, који би финансијски помогли, само их треба анимирати.

Актуелна економска криза се значајно одразила на продукцију у Београду, па и у целој Србији. На који начин ће се Народно позориште носити са овим околностима?

Када сам дошао у Позориште, у Оперу су годишње извођене четири премијере и две обнове, у Балету две премијере са Оркестром и једна на снимљену музику, а у Драми је било, на две сцене, више од десет премијера у току једне сезоне. То је данас немогуће остварити, а разлози за овакав мој суд нису само материјалне, већ и уметничке природе, јер ако би тако реаговала и друга позоришта у граду, имали бисмо хиперпродукцију у којој квалитет не би био на првом месту.

Мислим да је, у овим околностима, реално и уметнички оправдано да тај број буде на нивоу две оперске премијере и две обнове годишње, једна балетска премијера са Оркестром и једна на снимљену музику и шест до највише осам премијера Дrame. Ако то оствари-

мо, ми смо успели. При том, то није нешто чему ми само тежимо, то је наш задатак и очекујем од уметничких директора да га реализују на високом нивоу.

■ Жељко Хубач ■

ријама. Остварила је више од 60 позоришних улога, а за уметничка достигнућа добила је и друга значајна признања, као што су „Жанка Стокић“, „Царица Теодора“, „Јоаким Вујић“, „Златни витез“, Златна колајна „Маја Димитријевић“, Златни беоцуг за трајни допринос у култури... Редовни је професор и оснивач Одсека за позоришну и филмску уметност

на Слобомир П. универзитету у Бијељини.

Љиљана Благојевић је поводом Награде „Сергеј Бондарчук“ апострофира значај овог признања и за њу, али и за целокупно српско глумиште. „Време је као сито просејало и нас, у бранши, а сада је дошао мој тренутак“. А ми додајемо да ово признање служи на част и Националном театру, којем је Љиљана Благојевић посветила велики део своје релевантне уметничке каријере.

М. Б.

НОВЕМБАР 2012.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ
ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

ИЗЛОЖБЕ

02. 11 | 18.00 ИЗА КУЛИСА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА (Часопис National Geographic Србија и Музеј Народног позоришта), аутор фотографија Марко Рисовић, аутори изложбе Зорица Јанковић и Игор Рил

22. 11 | 18.00 МИРОСЛАВ ЧАНГАЛОВИЋ – ПЕВАЧ И ГЛУМАЦ, аутор Зорица Јанковић

СУСРЕТИ

29. 11 | 18.00 БИСЕРКА ЦВЕЛИЋ, примadona, професор емеритус

ПРОМОЦИЈЕ

15. 11 | 18.00 Зоран Т. Јовановић, ПОЗОРИШНО ДЕЛО МИЛАНА ГРОЛА, издавач Магица српска, Нови Сад

ШКОЛСКИ ЧАС

16. 11 | 12.00 ИВАН БОСИЉЧИЋ, глумац

ОТВОРЕНА ВРАТА

24. 11 | 12.00 часова

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

МОНОГРАФИЈА О САВИНУ

Монографија „Егон Савин“ Дејана Пенчића Пољанског, Му издању Српског народног позоришта из Новог Сада, представљена је 18. октобра у Музеју Народног позоришта. На више од 100 страна хронолошки су наведене Савинове режије, а у већини случајева приређивач је, уз податке о представи, дао и критике објављене у штампаним и електронским медијима. О књизи су говорили драматург Славко Милановић, драмски писац и театролог Радомир Путник и Егон Савин.

М. Б.

ГОСТОВАЊА

Изложбе Музеја Народног позоришта су у октобру приказане на два театарска фестивала. Најпре је у оквиру пратећег програма Позоришног фестивала „Театар у једном дејству“ који је одржан у Младеновцу, под мотом „Екстремни“, у Галерији „Фоаје“ Центра за културу, 5. октобра отворена изложба „Хенри Шести – ГЛОБ

фото БЛОГ (Народно позориште на сцени Глоб театра)“, ауторке Зорице Јанковић. Изложба исте ауторке „Великани Народног позоришта на поштанским маркама“, отворена је 18. октобра на Позоришним свечаностима које се у Раброву традиционално организују у част Жанке Стокић. Иначе, ову свечаност је званично отворила првакиња Дrame Националног театра, Радмила Живковић.

Р. П. Н.

ИНТЕРВЈУ | ЈУГ РАДИВОЈЕВИЋ

Анујеви уметници на тржишту

Увек имам јасну визију на почетку рада. Формирам чврст рам у којем остављам пуно простора за рад свим сарадницима. Мислим да имам и савршен систем организације процеса рада – датум премијере и распоред проба су фиксирани од почетка, што омогућава свима планирање, не нагомилавање, већ рашичлававање материје, глумци знају шта их ког дана по плану чека. Многи су сумњичави да је овакав план могуће доследно спровести, али на крају не крију одушевљење.

Како и зашто сте изабрали да радите баш комад „Женски оркестар“?

Комад ми је понуђен у јуну ове године. Када сам га поново прочитао, први пут након студентских дана, брзоплето сам одлучио да се захвалим на понуди, са образложењем да ја у Анујевом комаду не препознајем разлог за постављање тог драмског дела данас. Ипак, искуство ме је научило да одлука треба да преноћи. Будио сам се у току ноћи са атмосфером комада, да бих најзад освануо са специфичним осећањем које нисам умео да рационализујем.

Од директорке Дrame, Молине Удовички, затражио сам још дан-два да размислим. И даље нисам имао идеју шта бих са Анујем, али сам већ знао да та атмосфера која ме привлачи носи у себи тајну. Одговор се налазио у директној конекцији Анујевог предлошка са овим нашим временом и формулисањем тематско-идејног круга. После важног разговора са драматургом Иваном Димић и композитором Владом Пејковићем, успео сам да артикулишем своје осећање са почетка и да формирам идеју. Нас троје смо убрзо дошли до поднасловa комада „Женски оркестар“ – Уметници на тржишту! То је то!

Јавио сам управи да имам идеју и да прихватам позив.

Колико је оригинална драма претрпела измена према редитељској концепцији?

Од Анујеве комедије у којој женски састав гротескних карактера забавља реконвалесценте у неком бањском лечилишту, направио сам изразиту драму психолошког реализма у којој је музичка драматургија постављена попут Брехтовог сонга у којем свако од актера има свој субјективни музички монолог. Тема је везана за судбину уметника данас, за музичаре симфонског оркестра пред које на самом почетку стаје представник власти и обавештава их да држава

више није у стању да финансира непрофитабилне институције, те да се због тога оркестар премешта на тржиште. Драматург и, уз мене, адаптатор Анујевог комада, Ивана Димић, сачувала је лица, њихове односе и њихове личне приче које су садржане у оригиналу, али их је сместила у нову околност. Највећи део реплика припада Анују, а тек један мањи део, нама ауторима адаптације. Ми смо донели нову околност која је променила жанр и стил и створила нове услове за игру и тумачење.

Очигледно је да веома полагате на актуелност комада...

Тренутак у којем живимо одређује комаде којима ћу се бавити. Тако и бирам текстове, према времену и темама које све нас, као друштво, и мене лично окупирају. То наравно не мора да буде политичка тема, али мора бити тема која нас у том тренутку заокупља, која тражи од нас уметника одређене ставове и поруке. За нашу браншу данас нема важније теме од ове којом се бавимо у „Женском оркестру“. То су питања реформе у култури, односа власти према уметницима, односа уметника унутар бранше, односа институција и такозваног тржишта према уметницима.

Улога композитора је веома значајна за ову представу. Како сте сарађивали?

Сарадња са композитором Владом Пејковићем је била од суштинске важности за формирање концепта представе. Његова иде-

ја о сонговима који су субјективне исповести, разрешила је чвор који није било нимало лако размрсати. Наравно, Ивана Димић је написала потпуно нове сонгове који нису Анујеви већ њени. Мислим да је музика овом читању дала темељ, али и кров.

Да ли размишљате о будућој публици док режирате и како ће, по Вашем осећању, публика реаговати на ову представу?

Увек мислим о публици. Волим публику и поштујем је. Не могу рећи да стварам само ради ње, радим и због себе, али свака моја представа се обраћала публици са идејом да је поново врати у театар, да је емотивно покрене, да је узбуди или разгали... Публика ће ову представу одлично разумети, јер је нама данас и те како важно да публика разуме и подржи уметнике.

Какав је Ваш однос према глумцима и према њиховој креативности?

Ја сам дете из глумачке породице. Одрастао сам у позоришту, проходао на сцени, запамтио генерације и генерације глумаца. Гледао их са дивљењем, јурио их због аутограма, а онда почео са њима да радим и да се дружим. Студентима глуме предајем на ФДУ. Мислим да разумем глумце, волим их, поштујем, радујем им се... У мојим представама они су више од равноправних сарадника, они су аутори којима дубоко верујем. Вера је пут у њихово потпуно ослобађање и пуно креативно изражавање.

■ Јелица Стевановић ■

ЛУБИЛЕЈ У ДРАМИ

Девет година и 150 извођења

Драма Милоша Николића „Ковачи“ спремана је почетком сезоне 2003/04. у копродукцији Народног позоришта и Центра за културу Панчево. Премијера у Панчеву је била 13. новембра, а београдска нешто касније, 18. децембра 2003, на Сцени „Раша Плаовић“. Комад је режирао тада млади Стефан Сабљић, а у ауторском тиму су били сценограф Дејан Пантелић, костимограф Катарина Грчић, драматург Зоран Раичевић, лектор др Љиљана Мркић Поповић и Ивица Клеменц који је уобличио сценски покрет.

Од премијере улогу Аце игра Миленко Павлов, а улогу Лујзе Зо-

рица Мирковић (осим на гостовању у Канади, када је овај лик тумачила Соња Кнежевић). Улогу Петера тумачи Бранко Видаковић, којег су једно време мењали Радван Миљанић и Урош Урошевић, док је у прво време улогу Ивана играо Станко Богојевић, а сад је већ дуго тумачи Драган Николић.

Може се рећи да представа није спремана са великим амбицијама, а није побудила ни велику медијску пажњу. Па ипак, живи већ пуних девет година и бележи завидну статистику: „Коваче“ је видело преко 27000 гледалаца – на нашој сцени, али и у Панчеву и у београдском Дому културе „Студентски град“ по неколико пута. Поред тога, гостова-

ла је и у Параћину, Ивањици, Пожаревцу, Костолцу, Убу, Лебану, Врбасу, Врњачкој Бањи, Раброву, Грачаници, Гораждевцу, Великој Хочи, Звечану, Свилајнцу, Осечини, Малом Црнићу, Прокупљу, Сурчину, као и у Бјељини и Требињу (БиХ), те Ванкуверу и Торонту (Канада).

Поред тога, представа је са запаженим успехом учествовала на чак три инострана фестивала: на Међународном позоришном фестивалу националних мањина у суседној Румунији, у Темишвару, маја 2004, те маја следеће, 2005, на VI интернационалном фестивалу комедије „Балкан 2000“ у Корси, што је било и прво гостовање нашег Театра у Албанији, и

2006, опет у мају, на VIII међународном позоришном фестивалу у Кијеву, у Украјини. Са Фестивала у Корси, Миленко Павлов се вра-

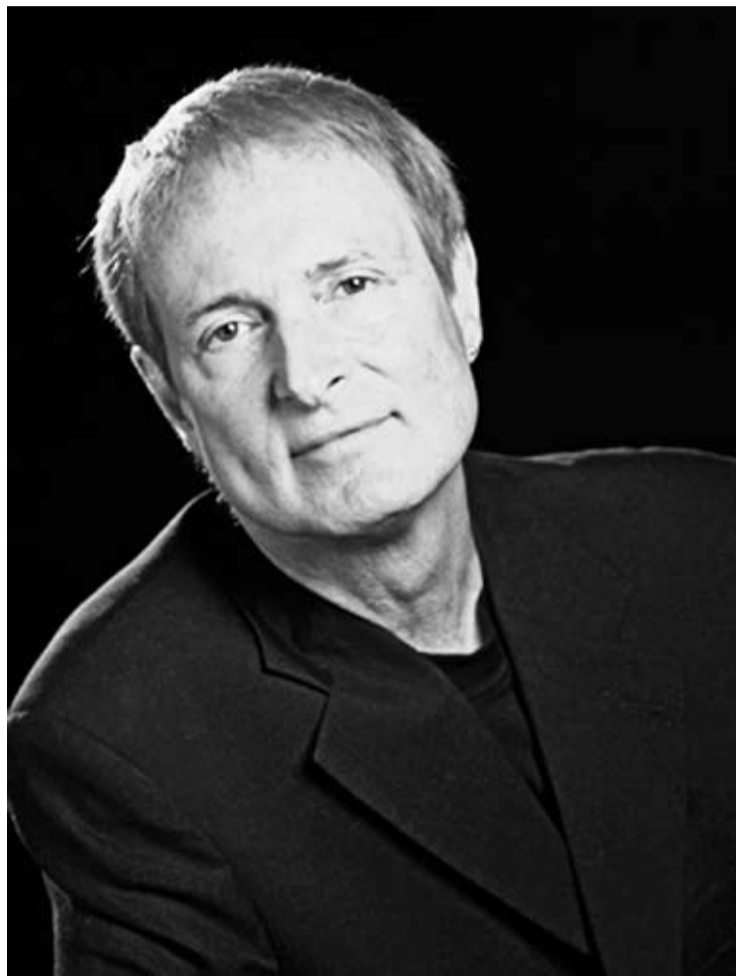
тио овенчан Наградом за главну мушку улогу.

■ Ј. Стевановић ■

ТРИ ПИТАЊА ЗА БРУСА СТАЈВЕЛА

ОПЕРСКИ ОКТОБАР

За све узрасте Догађаји

Петар Пан није ни „Лабудово језеро“, ни „Успавана лепотица“. Ја сам овај балет донео Београду да бих забавио публику, али и да бих довео децу на балетске представе у Народно позориште, у чему ћемо, надам се и успети.

Семански наменски компоновао музику. Каква су ваша искуства у раду са композитором и играчима из америчке, али и београдске поставке?

Господин Семанског сам упознао у Њујорку, где смо се састали да бисмо разговарали о балету и музици и тада смо се договорили шта желимо да буду најважнији аспекти балета. Затим сам неколико седмица радио на сценама, израчунавао време потребно за сваку слику, одређивао њихов редослед... Те податке сам послао господину Семанском и он је почео да ради на музици. Неколико седмица касније и после неколико телефонских разговора, опет сам одлетео у Њујорк да чујем музику. Направили смо неколико мањих измена и музика је била завршена. Рад са овим композитором је дивно искуство за мене. Разумео је шта желим и успео да у музику унесе моја осећања. Што се тиче мог претходног рада на овом балету, постављао сам га у

Лас Вегасу. Током неколико седмица рада са играчима, покушао сам да у кореографију укључим личне одлике играча, тако да мислим да су они имали велики утицај на коначни изглед кореографије и балета у целини. Играчи из Београда су се добро прилагодили кореографији и имам утисак да уживају у томе. То је балет у којем се може забављати, па се надамо да ће и публика уживати.

■ Бранкица Кнежевић ■

Који је био Ваш главни разлог да у Београду поставите баш балет „Петар Пан“?

Позоришту је потребна представа која ће привући децу, нашу будућу публику, а ја сам сматрао да је ово најбољи избор. Ми имамо велики број класичних балета који се изводе у вечерњем термину, а то није угодно за децу. Наравно, и „Петар Пан“ ће се приказивати увече, али ћемо га играти и недељом као матине, што ће пружити могућност родитељима да доведу децу у позориште. Ово је моја прва целовечерња кореографија на уметничкој сцени у Београду. Имали смо срећу да нас у овом пројекту подржи Америчка амбасада, која је финансирала ауторска права композитора, а у овој продукцији је остварена сјајна сарадња између Сједињених америчких држава и Србије.

Колико је за овај балет значајна глумачка способност играча и како ћете решити сцене летења, будући да сви знамо да деца у причи – лете?

Играчи у сваком случају морају бити и глумци, без обзира који балет играју. Њихова способност трансформације је веома важна, а основни задатак играча је да публици пренесу одређену идеју или осећање. У „Петру Пану“ се говори о детињству. Мислим да у свакоме од нас има доста „Петар Пан синдрома“, па се играчима у овој представи пружа јединствена прилика да се врате у детињство. Иначе, у овом балету има више сцена летења. Да би један играч летео, потребна су два човека из сцене: један га подиже у ваздух, а други покреће изнад сцене. Имаћемо неколико проба сцена летења у балетској сали пре него што изађемо на сцену.

Овај балет сте најпре поставили у САД, а за њега је Томас Е.

Октобар је београдским љубитељима оперске уметности донео много узбуђења јер су се у неким од главних улога чувених опера по први пут публици представили млади уметници, гости, као и чланови наше куће.

Тако је улогу Неморина у „Љубавном напитку“ тумачио Пабло Камесеље, шпански тенор који је студије певања започео у Арген-

У Вердијевом „Трубадуру“, 20. октобра, у улози грофа Луле, једној од најзахтевнијих баритонских рола, дебитовао је Драгутин Матић. Овај млади певач је одрастао у породици музичара, а студије певања је започео у класи професорке Радмиле Бакочевић, да би школовање наставио у Немачкој у класи Леандре Оверман и дипломирао код Шерил Студер. У Немачкој је стекао и значајно сценско искуство наступајући у

Пабло Камесеље у „Љубавном напитку“

тини, а наставио на Бечком конзерваторијуму. Камесеље је до сада наступао у оперским кућама у Италији, Швајцарској, Пољској, Немачкој... а на сцени Народног позоришта наступиће и 31. октобра, у улози Ернеста у Доницетијевом „Дон Пасквалу“.

Исте вечери, у „Љубавном напитку“ је у улози Белкорееа дебитовао млади баритон Марко Калајановић, кога је наша публика имала прилике да чује и крајем септембра, на првој оперској представи ове сезоне у Народног позоришту, када је тумачио насловну улогу у „Евгенију Оњегину“ П. И. Чајковског. Калајановић, који је дипломирао у класи професора емеритуса, примадоне Радмиле Бакочевић, на Академији лепих уметности у Београду, наступа на сценама националних театарских Загреба, Сарајева, Марибора... а добитник је Награде Удружења музичких уметника Србије за најбољег младог уметника у 2011. години.

бројним оперским продукцијама и на гала концертима. Од 2010. године је члан Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта у Београду. Добитник је више првих награда на међународним такмичењима.

У Моцартовој „Фигаровој женидби“, у режији Јагоша Марковића, 17. октобра је први пут у улози грофице наступила Гордана Томић, првакиња Опере Народног позоришта, док је 24. октобра првакиња Опере Софија Пижурница први пут тумачила улогу Розине у Росинијевом „Севилском берберину“.

У већ поменутој представи „Дон Пасквале“, 31. октобра, насловну улогу ће први пут тумачити бас Вук Матић, док ће се у улози Норине први пут појавити сопран Снежана Савичић Секулић, прва добитница недавно установљене Награде „Оскар Данон“ за младе уметнике.

■ Вања Косанић ■

СВЕТЛАНА ЗАХАРОВА ГОСТУЈЕ У ЖИЗЕЛИ

Примабалерина Бољшој театра и велика звезда светског балета Светлана Захарова (којој је у сезони 2008/09. Миланска скала, где наступа као стална гошћа, доделила звање *prima ballerina assoluta* и тренутно је једина активна балерина која носи ово звање, највише у балету), гостоваће 8. децембра у балетској представи Народног позоришта „Жизела“. Ово популарно дело Адолфа Адама ансамбл Балета Националног театра ће извести на сцени Сава центра.

ЈАГОШ РЕЖИРА „АНТИГОНУ“

СЕЋАЊЕ НА АЛЕКСАНДРА ЗЛАТОВИЋА

О људскости

Лепо као порок

ницима, представа је осуђена на успех“, оценио је Савић.

Редитељ Марковић је најавио како ће се потрудити да направи представу која ће да допре „до срца људи и до њихове душе“ и додао: „У ‘Антигони’, упркос мраку, има неке светлости. Јер, ова античка трагедија говори о свему чега смо данас жељни: о правди, катарзи, истинским вредностима. Софокле долази у наш чемер да нас на то подсети. Теоретичари истичу да је у ‘Антигони’ реч о сукобу између божанског и људског, ја бих рекао нељудског и људског. А треба се сетити људскости...“

Насловна улога је поверена Вањи Ејдус, а у подели су и Драган Мићановић (Креонт), Вјера Мујовић (Исмена), Ђурђија Цветић (Хор), Михаило Јанкегић (Тиресија), Бојан Кривокапић (Стражар), Александар Срећковић (Гласник), Александра Николић (Еуридика)... Редитељ Марковић ће бити и аутор сценографије, драматург је Молина Удовички Фотез, костимограф Бојана Никитовић, док ће о сценском говору бринути Љиљана Мркић Поповић.

М. Б.

Прва читаћа проба Софоклове трагедије „Антигона“ у режији Јагоша Марковића, одржана је у понедељак 8. октобра, а премијера је планирана за 14. децембар на Великој сцени.

Уметничку екипу поздравили су в. д. управника Дејан Савић и директор Дrame Молина Удовички Фотез. „Веома сам срећан што је реч баш о овој премијери, првој откако сам сео у ‘врућу столицу’. ‘Антигона’ се уклапа у све оно што јесте Национални театар зато што је реч о једном сјајном, класичном тексту. Са оваквим умет-

САРАДЊА СА ТЕАТРОМ ИЗ ДИЗЕЛДОРФА

Искорак

Народно позориште је 6. октобра склопило Споразум о сарадњи са једним од најрелевантнијих немачких и европских театара, Градским позориштем из Дизелдорфа (Düsseldorfer Schauspielhaus). У име две куће, завршницу разговора су дефинисали заменик управника Борислав Балаћ, директор Дrame Молина Удовички Фотез и уметнички директор дизелдорфског театра, Стафан Валдемар Холм. Договорена је размена представа, као и други облици уметничке сарадње. Планирано је да реализација Споразума почне најкасније почетком сезоне 2013/14, када би дизелдорфски ансамбл гостовао

са Шекспировим „Хамлетом“. Представу је режирао Холм, а насловну улогу тумачи Александар Раденковић, један од најпопуларнијих немачких глумаца млађе генерације, рођен 1979. године у Новом Саду. Иначе, Стафан Валдемар Холм, који је у Дизелдорф стигао након дугогодишњег успешног руковођења Краљевским драмским позориштем „Драматен“ из Стокхолма, стари је знанац београдске театарске публике. На Сцени „Раша Плаовић“ је извођен његов комад „Птиче или Правда за Зигфрида“ у режији Ање Суше, а од фебруара 2010. на Великој сцени се играју Еурипидове „Баханткиње“ у његовој режији.

М. Б.

Наш Саша Златовић. Увек уредно подшишане седе косе, браде и бркова, беспрекорно усклађене гардеробе – од лежерне свакодневне, преко спортске радне, до смокинга у којима је долазио на премијере, обавезно уз понеки дискретно ексцентрични детаљ. Увек посвећен позоришту и представи коју ствара, увек васпитан, љубазан, благонаклон, отмен... понекад уметнички емотиван, или, како је забележила Гордана Поповић Васић: „духовит и дружељубив, радознао и без зависти, детиње променљивог расположења, осетљив и жељан признања, највећу зачуђеност и повређеност осећао је због грубе речи, највећу трему пред премијеру, а највећу радост када би се са осталим учесницима у представи поклоњено публици“. Наш Сале Златовић.

Истакнути сценограф и костимограф, Александар Саша Златовић је рођен 1949. у Београду и још у детињству се, захваљујући познанству са костимографом Аном Несторовић, „зарадио“ позориштем, што га одводи на Факултет примењених уметности и дизајна, где студира сценографију у класи проф. Миленка Шербана. Током студија упија знања од врхних уметника међу којима су и Зора Давидовић и Жак Кукић, али и директно на сцени Народног позоришта где наступа као статиста. Дипломирао је 1976, а прва професионална представа му је „Чудо у Шаргану“ Љубомира Симовића, коју у Крушевачком позоришту ради са редитељем Приможем Библером. Стипендија „Моша Пијаде“ води га 1983. у Париз, током ангажмана у суботичком Народном позоришту, чији је сценограф био од 1981. до 1985.

Исте, 1983, ради своју прву сценографију у Народном позоришту, за Коњовићеву оперу „Отацбина“, у режији Дејана Миладиновића. После још две сарадње са истим редитељем, на Вердијевом „Атили“ и Коњовићевом „Кнезу од Зете“ (1987. и 1989), Златовић 1993. постаје стални члан Куће на Тргу Републике, којој остаје веран до последњег дана и у којој је

остварио више од двадесет сценографија за драмске и оперске представе („Укроћена горопад“, „Вожд Карађорђе и Кнез Милош“, „Мандрагола“, „Фигарова женидба“, „Трубадур“, „Чаробна фрула“, „Бал под маскама“, „Вештице из Салема“, „Набуко“...)

Међу истакнутим редитељима са којима је Златовић сарађивао током три и по деценије уметнич-

ће године, потом опере „Адријана Лекуврер“ (1995), „Ана Болен“ (1997), те последња заједничка, ратна премијера „Евгенија Оњегина“ (1999).

Златовић је био радо виђен гост и на другим београдским, али и свим позоришним сценама ондашње државе, на којима је радио са најзначајнијим редитељима. Бранко Плеша је својевремено забележио: „Његов сценографски рад

одликује адекватна сценска визија комада, ликовна речитост призора, лапидарност средстава израза – вешто, зналачко, изборљиво и крајње једноставно амалговање простора, линија, боја и светлосних валера“, као и да у Златовићеву сценографију има „скривене а присутне поезије, елганције и духовитости“.

Према неким статистикама, потписао је сценографије за око 170, а костиме за 20 представа, за две преставе је креирао и лутке... Излагао је на три самосталне и учествовао на више од 60 колективних изложби у земљи и иностранству.

Међу бројним добијеним наградама издвајају се: Годишња награда УЛУПУДС-а за прву самосталну изложбу (1985), Плакета УЛУПУДС-а за сценографију и костимографију (1985), Годишња Награда УЛУПУДС-а за сценографију опере „Атила“ (1987), Велика награда за сценографију на Мајској изложби у Београду (1990), Плакета УЛУПУДС-а за сценографију на Октобарском салону у Београду (1991), Годишња награда УЛУПУДС-а за трећу самосталну изложбу (1991), Диплома „Миленко Шербан“ за сценографију на 10. међународном тријеналу позоришне сценографије и костимографије у Београду (1994), Награда Народног позоришта у Београду за уметничка остварења (1995. и 1997).

Нашег Сашу су сва признања јако радовала, од аплауза до добрих критика и званичних награда, али нарочито је био поносан на последње – звање истакнутог уметника које му је УЛУПУДС доделио 2008.

Наш Саша је отишао, чини нам се – задовољан. Ми смо остали тужни.

■ Јелица Стевановић ■

Од сценографа и костимографа Александра Саше Златовића опростили смо се на самом крају сезоне, 23. јуна. Позоришне новине му овом приликом одају последњу пошту.

ког рада, по учесталости заједничких представа се, поред Дејана Миладиновића, нарочито издваја Радослав Златан Дорић, са којим је стварао на многим сценама широм земље. Већ у првим годинама заједничког креирања, овај редитељ констатује Златовићеву неизлечиву склоност ка лепом: „Љубришта, развалине, згаришта, мемљиви простори, тамнице – све се код њега мора озарити трагом лепог као неким пороком којег Саша Златовић не може да се лиши упркос теми. Његови мали велики светови су лепо“. Управо са Дорићем је остварио и своју прву драмску представу у Народном позоришту, Трифковићеву „Избирачицу“ 1993, да би уследила Нушићева „Ожалошћена породица“ следе-

ДВЕ НАГРАДЕ ЗА ДРАМСКЕ ПРОДУКЦИЈЕ

Најбољи у Младеновцу и Подгорици

Најбоља представа на седмом Позоришном фестивалу „Театар у једном дејству – Екстремни“ је „Хенри Шести“ Вилијама

неким Шекспировим делом носи у себи бројне изазове. Још и више када ову сценску адаптацију „Хенрија Шестог“ треба да виде и Енглези на обновљеној сцени Глоб театра у склопу огромног, за-

Шекспировог комада, „храбром и једноставном“, како је истакнуто у Лондону, више није било места за романтичне пасаже који су аутору вероватно служили као мало олакшање пред сликама тих туробних догађаја. Но, и тако сведена ова представа, показујући намеру отвореног, директног деловања на гледаоце, управо тиме успела је да демонстрира и свој највиши квалитет“, каже се у образложењу Жирија. Иначе, представом „Хенри Шести“ отворен је овогодишњи Фестивал, а комад истог редитеља, Никите Миливојевића, „Баволијада“, у извођењу Шабачког позоришта, затворио је такмичарски програм, у оквиру којег је младеновачка публика, од 5. до 10. октобра, на сцени Центра за културу видела још четири представе које су биле кандидати за Награду: „Пошто паштега“ Атељеа 212 у режији Снежане Тришић, „Плодни дани“ Атељеа 212 и Културног центра Панчево у режији Бориса Лијешевића, „Пресрећни људи“ Српског народног позоришта из Новог Сада по концепту Предрага Штрпца и „Кумови“ Звездара театра у режији Душана Ковачевића.

На Бијеналу црногорског театра је, од 4. до 16. октобра у Цр-

ногорском народном позоришту у Подгорици, изведено 13 представа у три категорије: Селекцији, Селекцији Off и Селекцији плус. Награду за најбољу представу у целини у оквиру Селекције плус

онира као смели репертоарски по-тез“, наведено је у образложењу Жирија. „Режија Вељка Мићуновића ставља ово дело у контекст модерне трагедије, пратећи пишчеву идеју, тако да имамо пред-

Шекспира, у адаптацији и режији Никите Миливојевића и извођењу драмског ансамбла Народног позоришта у Београду. Одлуку о јединој фестивалској награди једногласно је донео стручни жири у којем су били Владимир Стаменковић, Ана Софреновић и Владимир Арсић. „Свако суочавање са

једничког пројекта. Упркос свим ограничењима, глумци Народног позоришта из Београда и Никита Миливојевић, у улози адаптатора и редитеља, изградили су прикладну позоришну причу о вечној, бескрупулозној борби за власт, местимично поткрепљену и суморним хумором. У таквом виђењу овог

освојио је „Неспоразум“ Албера Камија, у режији Вељка Мићуновића и извођењу глумачког ансамбла Народног позоришта у Београду. „Камијев ‘Неспоразум’ је прочитан у кључу модерне трагедије, који ову представу са свим њеним актерима, високо позици-

ставу која говори о давно изгубљеним емоцијама у човеку и у међуљудским односима“, закључено је на Округлом столу медија и критике, који је пред препуном салом медија центра ЦНП-а одржан након представе.

■ М. Безбрадица ■

ФЕЉТОН: СЛОЈЕВИТА ЛИЧНОСТ МИЛАНА ГРОЛА (10) / ПИШЕ ЗОРАН Т. ЈОВАНОВИЋ

ФЕЉТОН

Одлазак из позоришта

Овом повлачењу из позоришта фебруара 1924, Грол у интервјуу „Илустрованом листу“ истиче да би „одржавање на положају управника човека који не би свуда имао отворена врата, било на штету саме установе“, која је, како каже „у врло тешком положају у данашњим буџетским приликама“. Грол овде као један од узрока одступања са управничког положаја наводи и свој политички истурени положај у странци. Сумирајући своје позоришно деловање у Народном позоришту, он збраја: „Двадесет пег година на позоришним пословима – у самом позоришту осамнаест година: годину дана као помоћник драматурга, три године као драматург и четрнаест као управник“.

Светислав Петровић је у Српском књижевном гласнику (1924) испратио Грола са функције управника уз следећу оцену: „Он је, с ретком хармонијом, удружио разноврсне квалитете потребне за тежак положај управника Позоришта: љубав за посао, при-

сно познавање посла, уметнички и практични смисао, страсну активност, експедитивност, такт, чврстину и правичност у деликатном управљању једним специфичним особљем. Он је стекао такав ауторитет у позоришним стварима, учинио се тако нераздвајним од Народног позоришта да се, и у ово време нескрупулозних покуда и смеле некомпетенције, скоро нико није усуђивао рећи да би га требало заменити. Данас кад г. Грол одлази по својој вољи, једнодушно жаљење и једнодушна захвалност свих пријатеља уметности прате га у његовом повлачењу“.

Овој оцени ваља придодати слику о Гролу као управнику коју даје Велимир Живојиновић Масука (текст „На раду у београдском Народном позоришту“, објављен у Театрону бр. 2, 1974), његов блиски сарадник у обнови Народног позоришта после 1919: „Нагли успон београдског Народног позоришта претежно је његова заслуга. Схватио је још одмах на почетку да је позоришна представа лице позоришта, те да позори-

ште чини глумац. Његова је заслуга што је, схвативши то, настојао стално на побољшању квалитета трупе и дизању нивоа предста-

ва. Чињеница је да је за цигло две-три године београдско Позориште стало чврсто на ноге и стекло углед који је уливао респект. Гро-

лова је заслуга ударање чврстих темеља београдској Опери... При позоришту се оснивају Глумачка и Балетска школа. Обе убрзо дају позоришни подмладак. Адаптира се Мањез. Дозиђује се у рату рушена зграда код Споменика. Обновља оскудни инвентар. Подиже се сликарница и магацин за декор на Дунаву. Све то, уз стално држање у покрету и непрестано подмазивање гломазне, разгранате позоришне машине у којој се, мало-помало, стекло у једном послу седам стотина посленика у разним службама. И све то с управним апаратом чији је број, за толику машинерију, скоро симболичан. Грол сву администрацију води скоро сам. И има га свуда: у рачуноводству, на градилишту зграде, на пробама, у министарствима око осигурања кредита, на путовањима око набавке материјала, на седницама и конференцијама, у разговору са посетиоцима и референтима, у бављењу око личних питања и расправљању судара и несугласица. Он се још пре осам часова, често пре свих других, појављује у позоришту и већ

са степеница уз које се пење пут канцеларије чује се његов висок и оштар, мало уњкав глас. То је агилан, експедитиван, упоран посленик, који позоришном билу даје трајне импулсе и одржава му постојано крепак ритам“.

Глумац и редитељ Мата Милошевић, школован и формиран у првим поратним годинама у Народном позоришту, у публикацији „Моје позориште“ (Театрон, бр. 42/43/44 из 1984), сматра да су „највидљивији Гролови управнички потези били довођење редитеља Исаиловића и Ракитина“, те даје његов сликовити опис: „И поред у то време већ застарелог црног одела и необично високе двоструке круте крагне, и поред његових истурених зуба веома погодних за карикатуристе, и његовог високог, грленог и продорног гласа, Грол је поседовао урођени ауторитет“, а његов одлазак Милошевић сматра „великом штетом за позориште“, јер су „тако говорили глумци, и они који су га ценили и они којима његова стро- гост није пријала“.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

НОВЕМБАР 2012.

четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског 01	петак 11.00 ПЕДИЈАТРИЈСКИ СКУП - НИРР 02	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 03	недеља 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира 04	уторак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 06	среда 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 07	четвртак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 08		
петак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 09	субота 19.30 ПЕТАР ПАН / ПРЕМИЈЕРА балет у кореографији Бруса Стајвела 10	уторак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 13	среда 19.30 ДОН ПАСКВАЛЕ опера Гаетана Доницетија 14	четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског 15		петак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 16	субота 19.00 НАБУКО опера Ћузепеа Вердија 17	
недеља 18.00 ПЕТАР ПАН / ПРЕМИЈЕРА ЗА ДЕЦУ балет у кореографији Бруса Стајвела 18	понедељак 19.30 БАХАНТКИЊЕ трагедија Еврипида 19	среда 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 21	четвртак 12.00 ДАН ПОЗОРИШТА 22		четвртак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 22	петак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 23	субота 19.30 БОЕМИ опера Ћакома Пучинија 24	
недеља 19.30 ЗЛАТНО ТЕЛЕ Горан Марковић, по роману Илфа и Петрова 25	понедељак 20.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом 120 година Српске књижевне задруге 26	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 27	среда 19.00 ЛУЧИЈА ОД ЛАМЕРМУРА опера Гаетана Доницетија 28		четвртак 19.30 TRIPLE BILL - НАПОЛИ, ИНТЕРВАЛ, ШЕСТ ПЛЕСОВА кореографи: Бурнонвил, Марковић / Колар, Килијан 29	петак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 30	субота 19.00 АДРИЈАНА ЛЕКУВРЕР опера Франческа Чилеа 01	недеља 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Огњеновић 02

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР / ПРЕТПРЕМИЈЕРА комедија Жана Ануја 02		субота 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР / ПРЕМИЈЕРА комедија Жана Ануја 03	недеља 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 04	понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 05	уторак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симоновића 06	среда 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 07		четвртак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 08
петак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја 09		субота 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 10	уторак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 13	среда 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 14	четвртак 20.30 КОВАЧИ / 150-та представа комедија Милоша Николића 15		петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 16	субота 20.30 ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИЦИ драма Роналда Харвуда 17
недеља 20.30 МИСИС ТОЛСТОЈ драма Сергеја Кокковина 18	понедељак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 19	уторак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 20	среда 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја 21	четвртак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 22	петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 23		субота 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 24	недеља 20.30 ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 25
понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 26	среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 28		четвртак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 29	субота 20.30 РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија 01		недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 02		

ДОГАЂАЈИ У НОВЕМБРУ

- 02.11. ПЕДИЈАТРИЈСКИ СКУП - НИРР, у 11 часова, Велика сцена
03.11. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР / ПРЕМИЈЕРА, комедија Жана Ануја, Сцена „Раша Плаовић“
10.11. ПЕТАР ПАН / ПРЕМИЈЕРА, балет у кореографији Бруса Стајвела, Велика сцена
15.11. КОВАЧИ / 150-та представа, комедија Милоша Николића, Сцена „Раша Плаовић“
18.11. ПЕТАР ПАН / ПРЕМИЈЕРА ЗА ДЕЦУ, балет у кореографији Бруса Стајвела, у 18 часова, Велика сцена
22.11. ДАН ПОЗОРИШТА, у 12 часова, Велика сцена
24.11. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 12 часова
26.11. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом 120 година Српске књижевне задруге, Велика сцена
08.12. ЖИЗЕЛА, балет Адолфа Адама, гостовање Светлане Захарове, примабалерине Большој театра, Сава центар

ГОСТОВАЊА У НОВЕМБРУ

- 01.11. КИР ЈАЊА - 20. фестивал „Вршачка позоришна јесен“, Вршац
26.11. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ - REPASSAGE FEST, УБ
27.11. КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ - Панчево
28.11. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР - Студентски град
08.12. ЖИЗЕЛА - Сава центар

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА
Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Милош Дујаковић, Бранкица Кнежевић, Вања Косанић | Сарадници: Милица Зајцев, Зоран Т. Јовановић, Драган Стевовић, Марија Милић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180